

[Bindslev.]

maaske ogsaa sige, at der ikke i mange Tilfælde er en saa trofast Genspejling af Befolkningens Synspunkter i Rigsdagen som netop, naar det drejer sig om det kongelige Teater. Bølgerne gaar altid højt, naar dette Teaters Skæbne er til Debat.

I alt Fald er det meget beklageligt, at vi nu saa snart igen skal til at beskæftige os med det kongelige Teater her i Rigsdagen, og jeg vil føje en Beklagelse til, over at vi staaer ved Dobbeltscenens dødelige Afgang paa et Tidspunkt, hvor man ikke vil kunne sige, at der er ydet Dobbeltscenen nogen fair trial, hvor Dobbeltscenen ikke er blevet ledet efter de Forudsætninger, som i Forvejen var blevet lagt for en Ledelse af den. Da vi sidst havde Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Drift til Behandling, var jeg for mit Vedkommende imod Forslaget, ikke fordi jeg ansaa det kongelige Teaters Drift som noget, jeg ikke vilde støtte, men fordi jeg mente, at det Forslag, der da var forelagt, var uheldigt. Man begik nemlig den Gang akkurat den samme Fejl, som man nu er ved at begaa, nemlig at fastlægge et bestemt Tilskud fra Staten, der ikke maa overskrides, uden at det betyder det paagældende Forslags Død. Man begik den Fejl, at man sagde, at Dobbeltscenen skal ledes for 750 000 Kr. aarligt, og kan den ikke det, har den spillet Fallit. Det gjorde man, skønt man havde Erfaring for, at Teatret de foregaaende Aar havde haft et Underskud paa 1½ Million, ja, op til 2 Mill. Kr. Nu troede man pludselig, at man ved at indføre en helt ny Ordning som Dobbeltscenedriften kunde nedbringe det kongelige Teaters Underskud til det halve. Jeg var paa det Tidspunkt ganske klar over, at dette var en Umulighed, i alt Fald maatte man efter mit Skøn den Gang have visse Erfaringer med Hensyn til Dobbeltscenen, man maatte se, hvordan det kunde lykkes at faa dette Dobbeltsceneprojekt gennemført, før man prøvede paa at fastlægge noget bestemt Tilskud, som ikke maatte overskrides. Jeg ser en af Aarsagerne til, at det er gaet saa galt, som det er gaet, i det Forsøg paa at begrænse Underskuddet, da noget saadant var umuligt paa Forhaand, og Dobbeltsceneordningen har tillige været ramt af Uheld baade ved den Politik, som er drevet ogsaa indenfor den sceniske Verden, og ved Krisen i al Almindelighed.

Den højtærede Undervisningsminister har nu forsøgt forskellige Udveje for at komme det kongelige Teater til Hjælp, og blandt de Udveje, der har været forsøgt,

har ogsaa Statsradiofonien været nævnt. Et af Stadierne paa Vejen frem til det nu foreliggende Forslag var jo dette, at der skulde træffes en Overenskomst med Statsradiofonien om Benyttelse af det kongelige Teaters Kunstnere til et bestemt Beløb, en Tanke, der endnu er bibeholdt, og som muligvis ogsaa lader sig gennemføre. Man tænkte tillige paa, at Statsradiofonien skulde betale 100 000 Kr. for at blive fri for en Lejer, der hidtil havde betalt den 100 000 Kr. om Aaret. Jeg maa sige, at jeg er glad og taknemmelig for, at dette Misfoster er forsvundet. Det er jo i sig selv meningsløst, at man kræver, at Statsradiofonien skulde betale for at blive fri for en Lejer, der hidtil havde betalt til den, oven i Købet paa Baggrund af, at det er højst tvivlsomt, om Statsradiofonien vilde kunne faa tilstrækkelig Nytte af Statsradiofonibygningen, af den nye Scene. I alt Fald, dette er jo skrinlagt, og jeg haaber, at det maa lykkes at faa en Overenskomst med Statsradiofonien, der kan blive til Nytte baade for den og for det kongelige Teater. Jeg er enig i de Betragtninger, at saaledes som Statsradiofoniloven er, kan man ikke af Statsradiofonien kræve Tilskud eller en Ordning paa andre Vilkaar end dem, som Statsradiofonien selv er bedst tjent med.

Men naar vi nu skal gaa over til at tale om det kongelige Teaters Nyordning, vil jeg gerne have Lov til at imødegaa den kortsynede Betragtning, som saa ofte kommer til Orde, og som ogsaa er kommet til Orde i Betragtninger, der er fremsat her i Dag, nemlig at det kongelige Teater kun har Betydning for København eller endda kun for de københavnske Borgere, som gaar i Teatret, at med andre Ord det kongelige Teater kun er skabt og kun er til Nytte for de Mennesker, som gaar derhen paa deres Ben og ser paa de Stykker, der opføres der. Det kongelige Teater er en Kulturfaktor, der betyder langt mere i Folkets Liv end Summen af de enkelte sceniske Præstationer eller end Summen af den dramatiske Indsats, der foretages i de enkelte Perioder. Der udstraaer fra det kongelige Teater en Kulturrigdom, som usynligt meddeler sig til hele Folkets Liv, og som ogsaa kommer dem til Nytte, der aldrig sætter deres Ben i Teatret. Der er ogsaa Hundrede Tusinder, ja Millioner af Borgere, der aldrig sætter deres Ben paa Universitetet eller paa den polytekniske Lærestanstalt eller paa Landbohøjskolen eller en Række andre Statsinstitutioner, som understøttes af Staten, men